

давалъ сжщитѣ отговори. Чернобрадатиятъ, за когото той разбралъ че се казвалъ Умеръ паша, билъ по произхождение българинъ, знаелъ чисто български да говори, знаелъ и много нѣща отъ библията на изусъ и му привтждалъ отъ нея цѣли пасажи да го увери, че „властѣта е отъ Бога остановена и голѣмъ грѣхъ прави този, който се бори противъ нея“. Козлевъ, разбира се, се съгласявалъ съ това, като казвалъ, че и неговото убѣждение е таково. На края, сждѣтъ намѣрилъ, че показаниятъ на Мехмедъ били скроени и не точни и оправдалъ напълно Козлевъ отъ всѣкакво обвинение и подозрение. Повели го пакъ сжщитѣ стражари обратно за Лѣсковецъ и, безъ да взематъ прѣдвидъ че е оправданъ, подкарали го пѣшъ. Извънъ това, слѣдъ като излезли извънъ града, дали му да носи едни дисаги, въ които и отъ двѣтъ страни имало по една човѣшка глава, които Козлевъ носилъ чакъ до кждѣ гр. Джумая, като не смѣлъ да протестира, за да не би да го изтезаватъ. Достигнали и спрѣли въ едно село. Чорбажията билъ турчинъ. Козлевъ се срѣщналъ съ него и ми казалъ, че билъ сжденъ отъ Шуменския воененъ сждъ и като невиненъ оправдалъ, поради което, като „вѣренъ подданикъ“ на султана, нѣматъ право стражаритѣ да го изтезаватъ да върви пѣшъ и да носи човѣшки глави. Чорбажията почналъ да гълчи стражаритѣ, че те съ тѣзи си обноски каратъ поданицитѣ на султана да възставатъ и се борятъ. По поводъ на това стражаритѣ намѣрили и на Козлева конь, но дисагитѣ съ човѣшкитѣ глави турили на седлото и чакъ близу до Лѣсковецъ ги хвърлили. Отишли пакъ въ Търново и отъ тамъ окончателно го освободили. А въ Лѣсковецъ въ това време му стрували деветини като на умрѣлъ, защото нѣкой билъ казалъ, че видѣлъ, когато го убили, видѣлъ даже и отсечената му глава, и Козлевъ вече освободенъ и веселъ ялъ жито и орис на „деветинитѣ“ си.

Директоръ на българската гимназия въ Белградъ билъ Д. Мусевичъ, а инспекторъ на българскитѣ училища въ Бесарабия Сава Радуловъ, отъ когато имало издадена българска граматика. Съ участието на тия двама и още нѣкои учени българи въ Бесарабия излизало списанието „Общи Трудъ“. Това списание получавалъ и Козлевъ. Въ него се печатали и български стихотворения. На Козлевъ му било много приятно да чете такива и си мислѣлъ не може ли и той да напише нѣкое. Като мислѣлъ върху каква тема да вземе, спрѣлъ се на една, разказвана отъ нѣкаква негова роднина, баба, приказка за Сидеръ юнакъ, която и по духъ и по личенъ неговъ характеръ му се много нравѣла, и възъ основа